

ת"פ 376/10/16 - מדינת ישראל נגד ר.א., י.מ. - בעצמה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 376-10-16 מדינת ישראל נ' א' (עציר) ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופטת דנה מרשק מרום
מדינת ישראל - המאשימה
באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד גולדברג

נגד

1.ר.א. (עציר)
2.י.מ. - בעצמה - הנאשמים
וע"י עו"ד גבאי-מנדלמן

גזר דין - נאשמת 2

כתב-האישום

1. הנאשמת 2 [להלן: "הנאשמת"] הורשעה על יסוד הודאתה בעובדות כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר, בעבירה של **יבוא סם מסוכן** לפי סעיף 13 יחד עם סעיף 19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], תשל"ג - 1973 [להלן: "פקודת הסמים"].

2. מכתב האישום עולה שהנאשם 1 [להלן: "הנאשם"] והנאשמת הם אח ואחות, כשבתקופה הרלוונטית התגורר הנאשם בישוב אאאאא, והנאשמת בעיר אאאא.

במועד שאינו ידוע במדויק, עובר ליום 22.9.16, קשר הנאשם קשר, יחד עם אחר, לייבא לישראל מבלגיה סם מסוג קוקאין במשקל כולל של כ - 951 גרם נטו בתמורה שאינה ידועה.

במהלך התקופה הרלוונטית, במסגרת הקשר, סיכם הנאשם עם הנאשמת, כי חבילה המכילה את הסמים תישלח על שמה וכתובתה והיא תקבל לידיה את הסמים. בהמשך, חבילת הסמים נשלחה לנאשמים בדואר, על שמה וכתובתה של הנאשמת, כאשר הסמים נארזו בחבילה בתוך כריכות ספרים יחד עם בובת דובי ו- 2 חולצות. ביום 30.8.16 הגיעה החבילה לארץ מבלגיה ממוענת לכתובתה של הנאשמת, לאחר שזוהתה בבלגיה כמכילה את הסמים והועברה לטיפול משטרת ישראל.

במסגרת הקשר, עובר ליום 22.9.16, שוחחו הנאשמים אודות החבילה והביעו דאגה היות שהחבילה טרם

הגיעה. בהתאם למוסכם בין השניים, פנתה הנאשמת שוב ושוב לסניף הדואר ב־XXXX וביקשה לאתר את החבילה.

ביום 22.9.16, הועברה החבילה אל הנאשמת לביתה, והיא נטלה אותה לידיה, בידיעה שמדובר בסם מסוכן שהגיע מחוץ לארץ. מיד בסמוך לאחר מכן, עדכנה הנאשמת את הנאשם ואמרה לו: "אחותי הגיעה", והנאשם הגיע לביתה.

3. במסגרת ההסדר סוכם על שליחתה של הנאשמת לתסקיר, כשב"כ הצדדים יטענו באופן חופשי לעונש, אם כי התביעה הצהירה כי תעתור לעונש של 30 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס. עוד הוסכם, כי ההגנה תוכל לטעון כי הנאשמת לא ידעה על איזה סוג סם מדובר וכמותו.

4. הנאשם, אחיה של הנאשמת, הודה והורשע בעבירות של קשירת קשר לפשע ויבוא סם מסוכן, ועל בסיס הסדר טיעון סגור לעניין עונש המאסר בפועל, הוא נדון ל - 40 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס בסך 10000 ₪ (גזר-דין מיום 25.5.17).

תסקיר שירות המבחן

5. מהתסקיר שהוגש בעניינה של הנאשמת למדתי, כי היא בת 48 שנים, נשואה בשנית ואם ל- 10 ילדים בגילאים 4 ועד 25. כיום אינה עובדת ומסרה, שהיא מתקיימת מקצבת נכות של הביטוח הלאומי ומסיוע אשר ניתן לה מעמותות שונות ומהמחלקה לשירותים חברתיים במקום מגוריה.

הנאשמת תיארה, כי סבלה לאורך שנות ילדותה מהתעללות פיזית ורגשית, כאשר הוריה לא היו פנויים לטיפול בצרכיה, והיא הוצאה למסגרות חוץ-ביתיות בילדותה המוקדמת. סיימה 10 שנות לימוד וקיבלה פטור מן השירות הצבאי. לאורך השנים עבדה באופן לא קבוע בעבודות מזדמנות, בעיקר בתחום משק בית וכמבשלת בשיבה. הנאשמת דיווחה כי היא מתמודדת לאורך השנים עם בעיות רפואיות, המקשות משמעותית על תפקודה היומיומי (אם כי לא הוצג אישור רפואי בעניין), וכן עם סימפטומים פוסט-טראומטיים, בעקבות פגיעות מיניות שחוותה בילדותה, בהיותה במשפחה אומנת.

הנאשמת נישאה לראשונה בהיותה בת 22, ומנישואין אלו נולדה בתה הבכורה. לאחר חמש שנות נישואין חוותה, לדבריה, תהליך גירושין שהתאפיין באלימות הדדית, ובסיומו הועברה הבת למשמורת האב. תקופה קצרה לאחר מכן, הכירה את בעלה הנוכחי, אשר עובד בדוכן מזון ומתקיים מקצבת נכות נפשית של המוסד לביטוח לאומי, ולבני הזוג 9 ילדים. למעט שתי הבנות הצעירות, שאר הילדים שוהים במסגרות חוץ ביתיות, על-פי צווים של בית-משפט לנוער, והנאשמת מצויה עימם בקשר רציף. כיום מתגוררת בנפרד מבעלה כשברקע מערכת יחסים מורכבת ולא יציבה.

הנאשמת נעדרת הרשעות קודמות, אך תלויים ועומדים כנגדה מספר מב"דים. כשהופנתה לאבחון בשירות המבחן בגין ביצוע עבירות אלימות כלפי בעלה, התקבל הרושם שמדובר באשה המתקשה בוויסות דחפיה, בעלת

סף תסכול נמוך, נוטה לפעול באופן אימפולסיבי במצבים בהם חווה קושי ומצוקה, והיא סירבה באופן נוקשה ומתמשך ליטול טיפול תרופתי שהומלץ לה על ידי המטפלת במרפאה לבריאות הנפש.

באשר לעבירה בתיק דנן מסרה, כי ברקע לביצועה עמד מצבה הכלכלי הקשה ותחושת תסכול וחוסר אונים על כך שאינה מצליחה לכלכל את ילדיה בצורה ראויה. באותה התקופה לא קיבלה, לדבריה, סיוע מבן זוגה ותחושתה היתה כי היא מתמודדת לבדה מול הקשיים הכלכליים. הנאשמת נענתה להצעתו של אחיה, תיארה כי הייתה ממוקדת ברצונה לשפר את מצבה הכלכלי, ולא שקלה את משמעות מעשיה והשלכותיהם האפשריות. הנאשמת הביעה חרטה על ביצוע העבירה ומסרה, כי מאז מעצרה חלה הרעה במצבה הנפשי והגופני ונסיגה במצבם הרגשי של ילדיה, אשר מבטאים חשש מפני כניסתה האפשרית למאסר. עו"ס המשפחה מסרה, כי לאור מצבו הנפשי של בעלה, הנאשמת היא הדמות היציבה בחיי ילדיה, מצויה בקשר עם ילדיה השוהים במסגרות חוץ ביתיות ומביעה דאגה לצורכיהם הפיזיים. ההתרשמות של גורמי הטיפול היא כי הנאשמת אוהבת את ילדיה ומסורה להם, אך לאור קשייה הנפשיים, מתקשה להעניק מענה לצרכיהם הרגשיים, וקיים פוטנציאל נמוך לשינוי.

הנאשמת מטופלת במסגרת המרפאה לבריאות הנפש באאאא, ומדיווח שהתקבל מהמטפלת עולה, כי הופנתה לפני כשנתיים לטיפול לאור מצוקותיה וקשייה המשפחתיים. ההתרשמות כיום היא כי לנאשמת נטייה לניתוק רגשי, אימפולסיביות וקושי בוויסות רגשי, מתקשה לקחת אחריות על דפוסי הבעייתיים ולהפנים דרכי התמודדות אלטרנטיביות. להערכת המטפלת, לאור הפגיעה הרגשית המוקדמת והראשונית, הנאשמת נדרשת לטיפול ארוך טווח ולטיפול תרופתי לצורך הרגעה וייצוב מצב רוחה, אך הנאשמת מסרבת לכך.

לאחר שקילת גורמי הסיכוי והסיכון, לאור קשייה של הנאשמת בשינוי דפוסי האימפולסיביים אשר מובילים אותה "פעם אחר פעם" להתנהגות שולית, שירות המבחן לא בא בהמלצה שיקומית בעניינה, אם כי צוין, שבשיקולי הענישה יש לקחת בחשבון את מצבה הרפואי, המשפחתי והנפשי המורכב.

ראיות לעונש

ראיות מטעם ההגנה

6. הוגש מכתב מיום 5.6.17 מסוזנה אנגל, פסיכותרפיסטית במרפאה לבריאות הנפש באאאא (נ/1). צוין, כי הנאשמת פנתה למרפאה לראשונה לפני כשנתיים, בשל רצונה לשפר את מערכת יחסיה עם ילדיה ובן זוגה. הנאשמת התמידה בהגעה לפגישות הטיפוליות, בהן שיתפה באופן כן במצוקותיה, כאשר תואר הרקע מעברה כילדת אומנה, דבר המשליך על פגיעותיה בחייה הבוגרים, ועל דאגתה לילדיה ולכך שגורלם יהיה טוב משלה. המטפלת הוסיפה, שבעלה של הנאשמת עובד באופן חלקי, וצפוי שיתקשה בטיפול בשתי הבנות הצעירות. אם ייגזר עונש מאסר בפועל, יהיה בכך כדי להשפיע לרעה, בסבירות גבוהה, על גורלם ועתידם של ילדיה, בעיקר על הבנות הצעירות (בנות 4 ו-8) הקשורות לאימן ועל שני ילדים נוספים, הסובלים מדיכאון.

7. דו"ח סוציאלי מאת עו"ס המשפחה בעיריית אאאא, מיום 28.9.17 (נ/2) מעלה, כי המשפחה מוכרת ומטופלת על רקע קשיים בתפקוד ההורים, בעיות רגשיות אצל הילדים וכן קשיים כלכליים. ארבעה מילדי הנאשמת, בגילאים 18, 16, 13 ו- 11 מתחנכים בפנימיות ומגיעים לחופשות. בן נוסף, כבן 15, חזר להתגורר לאחרונה באאאא. שתי בנותיה הצעירות, בנות 4 ו- 8, מתגוררות בבית הנאשמת ומתחנכות בגן ובבית-ספר. חמישה מילדי המשפחה נמצאים תחת צווי משמורת והשגחה. האגף נמצא בקשר רצוף עם ההורים ועם מסגרות החינוך השונות, ונעשה מאמץ לאפשר לילדים לקבל מענה מתאים להתפתחותם במציאות חיים במשפחה מורכבת, וכן ייתן סיוע ותמיכה להתמודדות עם המשבר הנוכחי העומד בפתח.

טיעוני הצדדים

8. לטענת ב"כ המאשימה, מנעד הענישה הרגיל בתיקים דומים נע בין 40 חודשים ועד ל - 4.5 שנות מאסר. עתירת התביעה להטלת 30 חודשי מאסר בפועל מגלמת בתוכה את כל נתוניה של הנאשמת ונסיבות חייה הקשות. עובדות כתב-האישום מעידות על כך, שמהרגע שהצטרפה לפעילות אחיה, הנאשמת הייתה אקטיבית ולא היתה בגדר בלדר פאסיבי שמביא חבילה, אלא התקשרה לבדוק היכן החבילה מצויה, דאגה לדבר בקודים, וניכר כי פעולותיה היו ממוקדות מטרה. בהקשר של הצהרת הנאשמת טען לעצימת עיניים ולכך, כי כל בלדר שמביא סמים אינו יודע את הכמות המדויקת אותה הוא נושא - בין אם הוא בולע את הסמים, בין אם הוא אוסף חבילה. העובדה שהנאשמת ידעה שמגיעה חבילה מעידה על מודעות להיקף הסמים, כאשר לא מדובר בכמות מזערית, וכשאספה אותה ניתן היה להיווכח שאין המדובר בחבילה קטנה. כאשר לנסיבות חייה, ניתן ללמוד מהתסקיר שלנאשמת ניתנו אין ספור חבלי הצלה במהלך השנים האחרונות, קיימים מספר גורמי סיכון, ובסופו של יום אין המלצה טיפולית בעניינה.

ב"כ המאשימה הבהיר, כי התביעה ערה להשלכת מאסר בפועל על ילדי הנאשמת, אך חזר והדגיש כי עתירת התביעה ל - 30 חודשי מאסר בפועל היא נמוכה ממתחם הענישה הנע בין 40 - 60 חודשי מאסר בפועל.

9. ב"כ הנאשמת טענה, כי מסקירת הפסיקה לא ניתן ללמוד על מקרה דומה מבחינת נסיבותיה האישיות של הנאשמת. המדובר באישה הנשואה לבעל חולה נפש, המתקיימים מקיצבת ביטוח לאומי, כשהנאשמת עובדת בעבודות מזדמנות ובתקופה הרלוונטית לכתב האישום, הבעל לא שילם מזונות. כך מצאה את עצמה מתפתה להצעת אחיה, והנאשמת הסכימה למען ילדיה. חזרה ותיארה, כי הנאשמת אמא ל - 10 ילדים, שני ילדים בני 4 ו- 8 חיים עימה ולא הוצאו למסגרות חוץ-ביתיות מכוח צווי משמורת, ואלו המתחנכים בפנימיות מגיעים אליה לחופשה בכל סוף-שבוע. הפנתה לאמור בתסקיר ולפיו, הנאשמת היא הדמות היציבה בחיי ילדיה לאור המצב של בעלה, היא נמצאת איתם בקשר ודואגת לצרכיהם הפיסיים.

באשר לכתב-האישום הזכירה, כי עבירת הקשר נמחקה, אחיה הוא זה שקשר את הקשר לצורך ייבוא הסמים מחו"ל, חלקה התמצה בקבלת חבילה ואין כל תיאור של גודל החבילה בכתב-האישום. האקטיביות הנטענת של הנאשמת באה לידי ביטוי בכך שהגיעה לדואר לברר מה קורה עם החבילה, כשבסרטון היא נראית מציגה תמונה של מעטפה. החבילה הגיעה לביתה באמצעות שוטר שהתחזה לנציג דואר, דקה לאחר מכן התקשרה לאחיה ואז הגיעה המשטרה. על רקע מעורבותה הנקודתית, יש בסיס לטענתה, כי היא לא ידעה את סוג הסמים וכמותם.

על כן, בקביעת המתחם יש לתת את הדעת לחלקה הקטן והנקודתי של הנאשמת באירוע, כשהיא לא יזמה את העסקה וכל חלקה בכך שקיבלה את החבילה לביתה. מי שפנה אליה והשפיע עליה לבצע את העבירה היה אחיה, ועניינה שונה מבלדרית סמים שנוסעת לחו"ל ומבצעת פעולה אקטיבית של נסיעה, תוך ידיעה שהיא צריכה להביא מזוודה או לבלוע סמים. בנסיבות אלו, עתירת התביעה היא גבוהה בהרבה מן המתחם הראוי.

באשר לנסיבותיה האישיות פירטה, כי הנאשמת נעדרת עבר פלילי, עם נסיבות חיים קשות, מצויה במערכת זוגית לא יציבה. הנאשמת שיתפה פעולה במשך השנים בשיחות פרטניות עם פסיכולוגית, הדרכה הורית וטיפולים זוגיים. יכולתה להפנים את התכנים הטיפוליים היא בעייתית, אך אין להענישה על כך. ב"כ הנאשמת הפנתה למסמכים שהגישה, על-מנת לבסס את טענתה, כי אין ספק שעונש מאסר הוא אסון עבורה ועבור ילדיה, ובעיקר עבור הילדים המצויים בחזקתה, וכן יש להתחשב במצבה הרפואי והנפשי.

הסניגורית טענה, כי יש להטיל על הנאשמת ענישה המצויה ברף תחתון של המתחם, שאכן מתחיל ממאסר בפועל. הנאשמת שהתה כשבוע מאחורי סורג ובריח עד ליום 29.9.16, מאז היא שוהה ב"מעצר בית" מלא ולא בביתה, וזוכה לתמיכה כספית מעמותות שונות ומלשכת הרווחה. הסיכון הטמון בה קשור להתנהגות אימפולסיבית ואלימה, כאשר התנאים המגבילים בתיק וההליך המשפטי עשו את שלהם מבחינת הרתעה. עתרה לכך שעונש המאסר יהיה מינימלי, כדי שהנאשמת תוכל לחזור ולגדל את ילדיה.

10. הנאשמת בחרה שלא למסור דברים בבית-המשפט, ותוך כדי בכי מסרה מכתב (נ/3), בו כתבה שהיא אם לעשרה ילדים, ומצטערת מעומק ליבה על המצב אליה הגיעה כאמא שרצתה להעניק לילדיה בעת שבעלה עזב את הבית. תיארה שאחיה הציע לה "כסף קל", וללא רגע של מחשבה, הסכימה להצעה הנוראית. מעולם לא התקרבה לפשע ותמיד הרוויחה את כספה בכבוד, את ימיה מבלה בסידור והכנת ארוחות לילדים ומבשלת לתלמידי ישיבה. ביקשה להתחשב במצבה הנפשי והבריאותי, ברצונה לדאוג לילדיה ולהיות לצדם, ולא שיסבלו בלעדיה ויתדרדרו בלימודים או בחיים.

דין והכרעה

11. בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין בסעיף 40ג(א), לצורך קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

12. הנאשמת במעשיה פגעה בערך המוגן של הגנה על שלום הציבור ובריאותו מפני הנזקים הנגרמים כתוצאה מהשימוש בסמים, כשהדברים נכונים ביתר שאת לגבי סם קשה מסוג קוקאין. כמות הסם וסוגו מבססים פגיעה בעוצמה גבוהה למדי בערך המוגן, ולענין זה יפים דבריו של כב' השופט הנדל:

"ייתכן ועבירות הסמים הקשים הן כה נפוצות עד שהתרגלנו אליהן, ואולי אף אבדה לנו הרגישות למחיר שלא רק החברה משלמת אלא גם המשתמש עצמו. הקוקאין נחשב, ולא בכדי, לסם קשה. זאת הן בשל השפעותיו על גוף האדם, והן בשל פוטנציאל ההתמכרות הגבוה שטמון בו. על פי רוב, לאחר נטילת הסם חווה המשתמש תחושה חזקה של אופוריה. לאחר האופוריה מגיעה ההתרסקות, שמתאפיינת בתשישות, שינה, דיכאון ממושך - וצורך עז להשיג מנת סם נוספת. נמצא גם שהמוח מסתגל במהירות לאפקט האופוריה, וכתוצאה מכך המשתמש צורך כמויות הולכות וגדלות מהסם. הגדלת מנת הסם מעצימה את הפגיעה שנגרמת למשתמש ובכלל זאת פרנויה, פאניקה ושיבוש בפעילות החשמלית של הלב עד כדי פוטנציאל להתקף או לדום לב (עוד על השפעות הקוקאין ראו באתר הרשות למאבק בסמים בכתובת:

<http://www.antidrug.org.il/pages/924.aspx>). הפגיעה ביחיד חוזרת חלילה לפגיעה בחברה. השימוש בסם מסוג קוקאין יוצר צורך להמשיך ולהשתמש. כתוצאה מכך עליו לחפש מקורות כספיים למימון רכישת הסם, לאו דווקא בדרכים חוקיות, תוך שהוא חווה הידרדרות מתמדת בתפקוד הפיזי והקוגניטיבי שלו... די לומר כי אף חלק מהנוער נשאב אל תוך מערבולת הסמים. זהו נימוק נוסף לחומרת המעשים..." (ראו בע"פ 972/11 מדינת ישראל נגד יונה [4.7.12], בפסקה 4).

13. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט(א) לחוק העונשין יאמר, כי קיים מימד של תכנון מוקדם לאירוע, אשר מיוחס באופן מובהק לנאשם, כאשר הוא זה שקשר קשר עם אחר לייבא קוקאין לישראל. חרף האמור, הנאשמת היתה חלק בלתי נפרד מהמזימה המתוכננת, כשהיא הסכימה לשמש כחוליה האחרונה בשרשרת היבוא, ולצורך כך מסרה את כתובתה ושמה, והתחייבה לקבל לידה באופן פסי את החבילה עם הגעתה ארצה.

הנאשמת אמנם לא היתה הדמות הדומיננטית בכל הקשור לתכנון יבוא הסם מחו"ל, אך עובדות כתב-האישום מעלות את מידת מעורבותה בארץ בכך שהביעה דאגה משהחבילה בוששה להגיע, והיא זו שפנתה מספר פעמים לסניף הדואר בבקשה לאתר את החבילה. עם הגעת החבילה לביתה עדכנה את אחיה תוך שימוש במילות קוד, עדכון אשר הוביל להגעתו המיידית לביתה. בנסיבות אלו, משהיתה מעורבת בידיעה מלאה כי המדובר בעסקת יבוא סמים, איני רואה ליתן משקל של ממש לטענה כי עצמה את עיניה באשר לסוג הסם וכמותו.

נטען, כי העבירה בוצעה על רקע מניע כספי; המדובר בטענה נפוצה הנשמעת בתיקים אלו ואין בה כדי להוות שיקול לקולא.

הנזק שהיה עלול להיגרם כתוצאה מהפצתו של הסם הוא גדול ומשמעותי, כאשר מדובר בכמות גדולה של הסם הקשה (על רקע החזקה בפקודת הסמים לפיה החזקת סם קוקאין מעל ל - 0.3 גרם אינה לצורך שימוש עצמי). נזק ממשי לא נגרם במקרה זה, שכן הסם לא הופץ בשל פעילות ברוכה של רשויות האכיפה בארץ ובחו"ל, ולא על רקע צעדים שנקטה הנאשמת.

14. לעניין מדיניות הענישה יאמר באופן כללי, כי מפסיקת בית-המשפט העליון עולה מסר ברור באשר לצורך לנקוט בענישה משמעותית כלפי כל המעורבים בשרשרת הפצת הסמים, לרבות כלפי הבלדרים המייבאים ומכניסים סמים לישראל:

"על בתי המשפט לנקוט במדיניות ענישה משמעותית כלפי כל המעורבים בשרשרת הפצת הסמים, שכן רק בדרך זו ניתן יהיה לפעול למיגור התופעה. על אף העובדה כי המערערים שימשו כבלדרים, ולא עמדו בראש שרשרת הפצת הסם - הרי שהשיטה העומדת במרכז התופעה נשענת, במידה רבה, על נכונותם של המערערים ושכמותם לבצע את העבירות האמורות... מכאן עולה שמאבק בתופעת ההסתננות וייבוא הסמים לתחומי המדינה מחייב הרתעה אפקטיבית של כלל השותפים למבצעי ההברחה, המודעים לחומרת העבירות הכרוכות במכלול, וזאת באמצעות ענישה משמעותית שתאיין את כדאיות ביצוע המעשים האסורים." (ע"פ 7044/11 עבד נגד מדינת ישראל [17.6.12], פסקאות 8 ו - 9).

15. מתחם העונש ההולם ייקבע בהתחשב במדיניות ענישה זו ובנסיבות ביצוע העבירות, שעניין יבוא קוקאין במשקל הקרוב לקילוגרם אחד, באמצעות חבילה, כשחלקה של הנאשמת בא לידי ביטוי בפעולות הקשורות לקבלת החבילה בארץ.

16. עינתי בפסיקה שהוצגה על-ידי ב"כ הצדדים ובפסיקה נוספת, ולצורך קביעת מתחם העונש ההולם אציין את המרכזיים שבהם:

ע"פ 2518/16 **יצחקי נגד מדינת ישראל** [25.12.16]: המערער וראובן הורשעו לאחר ניהול הוכחות בעבירות של יבוא סם מסוכן וקשירת קשר בכך שראובן ארגן משלוח של חבילה ובה 710 גרם של קוקאין נוזלי מברזיל לסניף דואר בארץ, באמצעות שימוש בתלמידי ישיבה ופרטיהם. המערער הוא שהגיע לסניף הדואר לבדו ולאחר מכן עם ראובן, קיבל את החבילה לידי, ונעצר עם יציאתו מהמקום. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה שנע בין 3.5 ל- 5.5 שנות מאסר, והשית על המערער, אדם ללא עבר פלילי, 42 חודשי מאסר, ועל ראובן הושת עונש של 48 חודשים.

בית-המשפט העליון ציין, כי יש ליתן משקל לא מבוטל לכך שהתפקיד המרכזי בפרשה שמור לראובן, אשר הסתתר מאחורי אנשים נעדרי עבר פלילי, לתסקיר החיובי ממנו ניתן ללמוד על פוטנציאל שיקומי ממשי ולמצוקה המשפחתית הקשה של המערער, והפחית את עונשו ל - 30 חודשי מאסר בפועל.

ע"פ 6533/16 **פלונית נגד מדינת ישראל** [23.11.16]: המערערת הורשעה על פי הודאתה, בכתב אישום שייחס לה עבירות של קשירת קשר ויבוא (שתי עבירות). המערערת ונאשם נוסף קשרו קשר לייבא קוקאין לארץ באמצעות שליחת חבילות בהן מוסלקים הסמים באמצעות דואר ישראל. המערערת מסרה את שמה וכתובתה על מנת שהחבילה ובה הסמים המסוכנים תגיע לביתה. בתמורה אמורה היתה הנאשמת לקבל ₪ 10,000 עבור כל חבילת סם. לביתה של המערערת הגיעה מעטפה חומה שהכילה קוקאין במשקל לא ידוע, ולאחר תיאום עם הנאשם, המערערת מסרה לו את החבילה במקום עבודתו. הנאשם הבטיח כי ישלם לה את התשלום עבור חלקה בעסקה תוך מספר ימים וסיפק לה 10 גרם קוקאין תמורת ₪ 4,500 שאותם התחייבה לשלם לו. שלושה שבועות לאחר מכן, הגיעה לישראל חבילה נוספת ובה 389.23 גרם קוקאין אשר נשלחה לכתובתה של המערערת. על החבילה היה רשום מספר הטלפון הנייד של הנאשם 1, וכשהתקשרו אליו לבשר לו על הגעת החבילה הוא נתן את פרטיה של המערערת לתיאום קבלת החבילה. שוטר שהתחזה לנציג דואר שליחים מסר את החבילה למערערת וזו אספה אותה לביתה, ובהמשך תיאמו השניים את העברת החבילה לנאשם 1. על-פי האישום הנוסף בו הורשעה, המערערת עשתה שימוש משותף עם אחר בסמים מסוכנים ובנסיבות אלו מכרה בהזדמנויות ספורות כמויות קטנות של סמים מסוג חשיש וקוקאין.

בית-המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה אחד למעשי המערערת, תוך שצוין כי חלקה היה פחות דומיננטי, וקבע מתחם ענישה שני בין 25 - 45 חודשי מאסר. על המערערת, בת 41 שנים, לחובתה הרשעה אחת בעבירות סמים ובאותה עת עברה טיפולי פוריות, הושת עונש מאסר בפועל בן 28 חודשים.

ערעור על חומרת העונש נדחה.

ע"פ 5813/14 **PEDRAZA נגד מדינת ישראל** [13.7.15]: המערערת, אזרחית קולומביה, הורשעה על פי הודאתה בעבירות של ייבוא סם, בנסיבות חמורות מאלו של הנאשמת שלפניי, אם כי יובא סם מסוג קוקאין במשקל קטן יותר. המערערת היתה דמות פעילה ויוזמת בהברחת סם לישראל, והגיעה לישראל כשעל גופה מוטמן סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל של 660 גרם. בית המשפט המחוזי העמיד את מתחם העונש ההולם על 24-55 חודשי מאסר והשית על המערערת מאסר של 45 חודשים.

בערעור נטען, כי המאסר הממושך יפגע בארבעת הילדים הקטנים של המערערת, שהיא אם חד הורית, ומצבה הכלכלי קשה, כשעל רקע זה ביצעה את העבירה.

בית המשפט העליון דחה את הערעור תוך שקבע:

"אכן, הנסיבות האישיות של המערערת אינן קלות. קשה להתעלם מהטענה בדבר המצב הקשה של ילדיה, שאינם כלואה בבית-הסוהר, במיוחד כאשר מדובר באישה המבצעת עונש מאסר בארץ זרה. עם זאת, אין מנוס מלהעניק משקל ראוי לחומרת המעשה. בעניין זה יופנה הזרקור כלפי שלושה מרכיבים: א. מורכבות עבירת הייבוא; ב. סוג הסם - קוקאין; ג. כמות הסם. באשר למרכיב אחרון זה, נדגיש שוב את הכמות הרבה שיובאה. מנת סם בודדת של קוקאין, כפי שעולה מהחזקה הקבועה בסעיף 31 בצירוף התוספת השניה לפקודת הסמים המסוכנים, היא במשקל 0.3 גרם, כלומר המבקשת הבריחה לישראל למעלה מ- 2000 מנות סם. הנזק הישיר והפריפריאלי לחברה הישראלית עלול להיות עצום. כמובן, ענישה אינה עניין לאגף

החשבונאות, אך הכמות מדברת בעד עצמה בקול רם. ניתן אף לומר כי צודקת המשיבה שלולא הנסיבות האישיות של המערער - כנראה היה מקום להחמיר עימה יותר, ואף בצורה ממשית. יוצא שהעונש מאזן בין נסיבות העושה והמעשה." (פסקה 2).

ע"פ 3449/11 סל **נגד מדינת ישראל** [12.9.12]: עניינו במערער שהורשע על-יסוד הודאתו בעבירות של קשירת קשר, יבוא והספקת סם ועבירות סמים נוספות. המערער קשר קשר עם אחרים לייבא סם בכמות גדולה מחו"ל באמצעות הדואר. אל המערער נשלחה חבילת דואר מפנמה שהכילה 7,106 גרם קוקאין, אשר שוכפלה לחבילת דמה על-ידי המשטרה. המערער הגיע לסניף הדואר כדי לאסוף את החבילה, ונעצר על ידי השוטרים שהמתינו לו ביציאה מסניף הדואר. בנוסף, נתפסו 23.9 גרם של סם מסוג חשיש במהלך חיפוש שנערך בביתו. שירות המבחן המליץ להטיל עליו עונש מאסר בעבודות שירות לאור התרשמותם כי אינו מונע ממחשבה עבריינית. על המערער, שהיה ללא עבר פלילי, נגזר עונש של 48 חודשי מאסר בפועל.

ערעור על חומרת העונש נדחה.

17. פסקי-דין אלו משקפים קשת מקרים רלבנטיים, כאשר לאחר ביצוע אבחנות מתבקשות, אני קובעת מתחם עונש הולם אשר נע בין 22 עד 48 חודשי מאסר בפועל.

18. בעניינה של הנאשמת לא נטען ולא הוצג כל שיקול אשר מצדיק חריגה מהמתחם מטעמי שיקום (או מטעמי הגנה על שלום הציבור). על כן, עונשה ייגזר בתוך המתחם ויש להתחשב בנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, כמפורט בסעיף 40'א' לחוק העונשין.

19. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות נראה, כי המדובר באישה שנתונה בסיכון לביצוע עבירות ויכולתה להיתרם מטיפול מוגבלת - הערכה אשר מבססת העדר המלצה בעניינה משירות המבחן. בנסיבות רגילות הייתי שוקלת להשית עליה את העונש לו עתרה ב"כ המאשימה, המצוי מעט מעל הרף התחתון של המתחם, במציאות זו שקיים פוטנציאל נמוך לשינוי.

עם זאת, אני מקבלת את גישת ההגנה לפיה, יש מקום להעמיד את עונשה ברף התחתון של מתחם הענישה שנקבע, בעיקר לאור העובדה, שלשליחתה מאחורי סורג ובריח תהיה השפעה ברורה על ילדיה של הנאשמת - ובעיקר על בנותיה הצעירות המתגוררות עימה, כמו גם על הקטינים המצויים במסגרות חוץ-ביתיות, והיא מהווה עוגן בחייהם. בנוסף להשתת ענישה כאמור, תינתן ארכה להתייצבות למאסר על-מנת לאפשר לה ולילדים להתארגן יחד עם רשויות הרווחה (במקביל למיון מוקדם).

לכך יש להוסיף, כי הנאשמת ללא רישום פלילי קודם, היא שווה תקופה ארוכה בתנאים מגבילים, וניכר מהאמור בתסקיר ומהמכתב שכתבה, כי היא נטלה אחריות על מעשיה ומביעה חרטה על הסתבכותה. לא ניתן להתעלם מההיסטוריה האישית הקשה והאירועים הטראומטיים הקשים אותם חוותה במהלך השנים.

20. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים שנסקרו לעיל, כשברקע עונש המאסר בפועל שהושת על הנאשם, החלטתי להעמיד את עונש המאסר בפועל שיושת על הנאשמת בתחתית המתחם (ולהימנע מהשתת ענישה כלכלית).

21. לאור על האמור לעיל, אני גוזרת את דינה של הנאשמת כדלקמן:

22 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרה: 22.9.16 - 29.9.16;

12 חודשי מאסר על תנאי שלא תעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורה עבירות סמים מסוג פשע; 4 חודשי מאסר על תנאי שלא תעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורה עבירות סמים מסוג עוון.

הנאשמת תתייצב לריצוי מאסרה בבית סוהר נווה-תרצה ביום 9.4.18 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותה תעודת זהות וגזר-דין זה.

על ב"כ הנאשמת לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

התנאים הכספיים שהופקדו בתיקי המעצר הקשורים יעמדו בתוקפם עד להתייצבות הנאשמת לריצוי עונשה.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט"ז שבט תשע"ח, 01 פברואר 2018, בנוכחות הנאשמת וב"כ הצדדים.